

Inra nya och wackra

Sjödman

W i s d r,

Den Första:

Du i mit bröst den första låga
tände, ic.

Den Andra:

Der gick en Jungfru uti en
hage, ic.

Den Tredje:

Låt wacklingar prata, ic.

Den Fjerde:

Hwem will ha mitt hjerta,
qwinnor? ic.

G d t h e b o r g,

Morbergsska Tryckeriet, 1847.

Den Första:

Du i mitt bröst den första låga tände, Och jag fann tröst så snart som jag den kände, Fördommar rådde väl först i min själ; Men se'n blef min kärlek så trogen. Jag fann och jag finner att dygden så väl Som i höjden finnes wid plogen.

2. Du rörde mig, din oskuld seger vun- nit, Jag fann hos dig hvad förr jag aldrig funnit, Vänskap och trohet, kärlek och dygd; Rånslofullt såg jag ditt hjerta, Att lasten, som råder i denna vår bygd, Skall och icke kunna dig swårta.

3 Mitt hjerta du så djupt ur dwalan väckte, Jag minns ännu den samn du åt mig sträckte: Jag såg då hur dygden inandades der: Jag fann dig så glad och så rolig: Och snart blef jag om och intagande kär, Wid din blick så ljuf och förtrolig.

4. Om i ditt bröst, en tröstare jag finge, Hvad himmelsk tröst att sorgen då för,

ginge? Redan jag tycker dig se i min famn,
Och gör om mitt bröst der en stängel; Och
skådar så hänryckt din himmelska hamn, Så
skön som det wore min ängel.

5. Tro aldrig jag dig nånsin öfwer-
gifwer, Det är min lag, att jag dig trogen
blifwer. Du lärde mig tänka, jag tänkte och
fann, Att skönheten förenas med dygden; Och
att du kan göra mig lycklig, som man, Den
sällaste i denna bygden.

6. Men om du än mig wille öfwer-
gifwa, Wet himlen dock jag skulle trogen blif-
wa. Sucka till höjden ändå för ditt wäl,
Så det genom skyn skulle tränga, Och wer-
ka i himlen allt godt för din själ, Hvars
sällhet den skulle förlånga.

7. Men borrt derhän, du kan dig själv
ej glömma. Ömdjelig är att du ej skulle
ömma, Som wet att jag älskar dig wärdigt
och ömt; Och utan försåt eller ränker? Och
dygdens språk har du icke förglömt: Fullgör
endast det som du tänker.

8. Om afgrunden, med alla sina hä-
rar, Om afunden, som själens lugn förfä-
rar, Skulle tillhoppa emot mig nu gå, Att öf-
från hwarandra ätskija, Så wore det lika
ömdjeligt ändå, När himmelen gynnade vår
vilja.

Den Andra:

Der gick en jungfru uti en hage, Till hen-
ne kommer der en ung sidsman; :: Hvarför
går du så här allena Gif mig ditt hjerta,
som jag begär. ::

2. På eder talan kan jag ej swara,
Jag är utaf allt för ringa stånd; Men tie-
narinna kan jag wäl wara, Men ej käreaste
kan jag ej bli. ::

3. Jag har en wän, Ja om han lef-
wer, Som sju år se'n reste bort från mig, ::
Lefwer han, ja han mitt hjerta äger, Men
är han dödder har Gud hans själ. ::

4. Har du en wän, ja som du säger,
Som sju år sen rest bort från dig, :: Se
här är densamma sidsmannen, Som sju år
se'n reste bort från dig. ::

5. Å är det sannt? ja som du säger;
Så wisa ringen, du fick af mig. :: Se här
är handen, se här är fingren, Se här är rin-
gen, jag fick af dig. ::

6. Jungfrun skådar, hon skådar vin-
gen, Till's hon dånade och föll till jord. ::
Så tar han henne på sina armar, Och klapa-
par henne så hjertelig. ::

Den Tredje:

Låt weflingar prata om sorg och besvär, Om faror och fruktan med mer — Godt farting och sjöman jag endast begär, Och se'n åt all råddhåga ler. Om stångerna braka och gå bsvär bord Och lusten blir stormig och tjock, Klara däckat, låt falla och anstalt bli gjord Att lånsa för reswader foc.

2. Tro ej att jag swiker fast mödan är swår, Nej munter till hjerta och själ Försynen i hsjden, som ser hur det går, Håller wakt om mitt lif och mitt wål. När präst han predika i Kyrkan en dag Om öde, om lycka, om mod, Att allmakten hjälper, fast menskan är swag Och annat — jag icke förstod.

3. Men wet att sparswen kan icke förås Utan tillstånd af honom, som styr Här af lätt begripek, och hwar en förstår Att Gud om wårt öde sig bryr, Låt stormen då wara, fast aldrig så swår — Pröfwa Sjömans hjerta och själ Det är en skydds-engel som ser hur det går Som waktar mitt lif och mitt wål.

4. Min flicka som annars är munter och glad Sist gret när om bord jag skull' gå — Hwad hjälper att gråta och snysta, jag sad': Din toka kan du ej förstå, Att werlden är stor och wi alla så rum Både folk up på land och på sjö. Om grafwen min blir

under wattenets skum Så wet du en gång skall jag dö.

5. Kanske jag åter dig omsamna får, Hwad glädje i hjerta och själ; Ty samma försyn som wet hur det går Håller wakt om mitt lif och mitt wål. Ej nånsin försagd en Sjöman bör bli Ej mycket för faror bör råds, Och skulle han desse för dygnen si, Han tänke: försyn är tillståds.

6. När skyldighet kallar, ej swårighet låns Och syblan den anses ej tung; Mitt hjerta är flickans, min pung är min wäns, Mitt lif är till tjenst för min Kung. Tro ej att jag båsvar, när tiden ingår Att lefwa i bdsjornas famn. Ty samme försyn, som ser hur det går, Skaffar Sjömannen nog en god hamn.

.....

Den Fjerde:

Hvem will ha mitt hjerta, qvinnor? Som ett laga fång? Påß på slaget, älskarinnor! Första — andra gång.

2. Hvem will ha det? Påden bara, Det är dmt och sött; Intet just förlegad wara, Fastän litet nött.

3. Blott i kanten lindrigt säradt, Ty

pris! af din lek; Aldrig smærtadt, endast dår-
radt, Amor! af ditt swel.

4. Strax en sockerstamma flingar: Jag
will ha det, men — Men ett wilkor jag be-
tingar: Öppet lör min wån.

5. Slå för mig, hörð Lewa såga,
Flyktig, yr och lätt, Ej för nyttan men att
åga Samlingen comp!ätt.

6. Nej, min herre, mitt år budet, Hwi-
skar tyst en fru. Kontraband är wål för-
budet, Men det brukas ju!

7. Enkan ropar: jag will ta det, Stort
är mitt behof; Men förlåt mig, får jag ha
det Några dar på prof?

8. Jag ett hjertas wårde kånner, Lå-
spar Phryne stolt, Det ett lapri år, go wån-
ner! Som jag ofta sålt.

9. Sift en tjock Matrona gnäller: Slå
för mig också; Jag betalar hwad det galler,
och kontant ändå.

10. Jag mitt hjerta, goda Gumma!
Det ej mer blir falt: Ty med en förswarlig
summa Har du det betalt.

.....

Kostar i st. Banco.